

8 VZÁJEMNÉ EKONOMICKÉ VZTAHY ZEMÍ

NÁHLED KAPITOLY

Doposud jsme se zabírali tím, jak funguje národní ekonomika, tj. jak se dá změřit její výkonnost, jaké jsou faktory ekonomického růstu a také jaké jsou možnosti vlády nebo centrální banky ovlivnit hospodářský vývoj. V této souvislosti je nutné si uvědomit, že stejně jako lidé jsou i národní ekonomiky ovlivňovány okolním prostředím. Toto platí dvojnásob v současné globalizované světové ekonomice, kdy události v zahraničí mohou výrazně ovlivnit ekonomický vývoj v domácí ekonomice. Pokud bychom byli konkrétní, tak např. to, jak se bude dál vyvíjet česká ekonomika, záleží jednak na interních faktorech, jednak externích, které nemohou domácí ekonomické subjekty ovlivnit. Problém spočívá v tom, že jednotlivé ekonomiky jsou různě vybaveny výrobními zdroji (suroviny, klimatické podnebí, obyvatelstvo či kapitál), a proto mezi sebou intenzivně obchodují. To se pak projevuje v praxi tak, že některé statky se do Česka dovážejí z jiných zemí (zpravidla z důvodu toho, že se tam vyrábějí levněji), naopak některé statky se z Česka ze stejných důvodů vyvážejí do zahraničí. V rámci této kapitoly se budeme zabývat vzájemnými ekonomickými vztahy čili mezinárodním obchodem a jeho příčinami, dále se seznámíte s teorií absolutních a komparativních výhod, vysvětlíme si podstatu volného obchodu a protekcionismu. Bude nás zajímat také vnější ekonomická politika státu, obchodní politika a její nástroje, kurzová politika centrální banky a systémy měnových kurzů.

CÍLE KAPITOLY

Budete umět:

Základní pojmy související vnější ekonomickou politikou státu jako vnější obchodní politika vlády a kurzová politika centrální banky, mezinárodní pohyb kapitálu, liberalismus a protekcionismus, měnové kurzy a jejich režimy, platební bilance.

Získáte:

- znalosti o mezinárodním obchodě,
- schopnosti vysvětlit příčiny mezinárodního obchodu,
- vědomosti o mezinárodním pohybu kapitálu,
- znalosti o měnovém kurzu,
- schopnosti objasnit důvody zasahování státu do obchodních vztahů a intervence centrální banky za účelem ovlivnění měnového kurzu,
- znalosti o platební bilanci a její struktuře.

Budete schopni:

- definovat mezinárodní obchod a jeho příčiny a důsledky,
 - charakterizovat rozdíl mezi absolutními a komparativními výhodami,
 - rozlišit protekcionismus a volný obchod,
 - vysvětlit mezinárodní pohyb kapitálu,
 - definovat měnový kurz a jeho režimy řízení,
 - objasnit důvody zásahu státu do mezinárodního obchodu či vývoje měnového kurzu,
 - vysvětlit podstatu a strukturu platební bilance.
-

KLÍČOVÁ SLOVA KAPITOLY

Otevřená ekonomika, absolutní výhoda, komparativní výhoda, protekcionismus, volný obchod, vnější obchodní politika, smluvní nástroje, autonomní nástroje, vnější ekonomická rovnováha, platební bilance, mezinárodní pohyb kapitálu, měnový kurz, měnová parita, devizový trh, apreciacie, depreciace, revalvace, devalvace, devizové intervence centrální banky, fixní měnový kurz, čistý floating a řízený floating.

Tato část se věnuje třetímu důležitému cíli hospodářské politiky (v předchozí části jsme se zabývali fiskální a monetární politikou), a to vnější ekonomické rovnováze, která znamená, že ekonomika dosáhla určité vyrovnanosti toků zboží, služeb a kapitálu do a ze země.

K ZAPAMATOVÁNÍ

Dosažení tohoto cíle je zpravidla kombinací vícero typů hospodářské politiky a zapojených subjektů. Obdobně jako tomu bylo v případě předchozích dvou politik, klíčovou rolí budou hrát vládní sektor a centrální banka. V ekonomické teorii se pro tuto část hospodářské politiky ustálil název vnější ekonomická politika, jež je založena na usměrňování exportu a importu (vnější obchodní politika), regulaci mezinárodního pohybu kapitálu a regulaci měnových kurzů (kurzová politika).

8.1 Mezinárodní obchod a otevřenost ekonomik

Již od pradávna mezi sebou lidé obchodují, a to jak v rámci své vlastní společnosti, tak i mimo ni. Vzájemný obchod, kdy vyměňujeme něco, čeho máme nadbytek, za něco, co nemáme nebo to neumíme vyrobit, případně bychom to sice vyrobili, ale s vysokými náklady, je proces typický pro lidstvo již od jeho samotného počátku. V současné době, za situace vyspělých moderních ekonomik to platí dvojnásob. Ekonomové se zabývají příčinami mezinárodního

obchodu již několik staletí a mezi hlavní důvody mezinárodního obchodu, tedy obchodní výměny mezi zeměmi řadíme:

- **rozdíly ve vybavenosti jednotlivých zemí výrobními faktory**, tj. půdou, prací a kapitálem včetně technologií (např. země, které nedisponují ropou, ji budou v rámci mezinárodního obchodu dovážet, naopak země, které ji mají nadbytek, ji budou exportovat).
- **klimatické podmínky** – tento faktor je např. klíčový v zemědělství (např. v České republice nejsme schopni vypěstovat tropické plodiny, a pokud ano, tak za vysokých nákladů a s výslednou nevalnou chutí, proto tyto plodiny dovážíme ze zahraničí).

S tímto základním členěním bychom si však v současnosti již nevystačili. Podstatou dnešního mezinárodního obchodu je specializace jednotlivých ekonomik na výrobu určitých typů výrobků, zpravidla na základě jejich vybavenosti výrobními faktory, která určuje náklady na výrobu daného výrobku (tuto vybavenost výrobními faktory musíme vnímat jak co do kvantity daného výrobního faktoru, tak i co do kvality – typickým příkladem může být např. pracovní síla – její množství v dané ekonomice, její vzdělanostní úroveň či mzdová úroveň v daném segmentu ekonomiky hrají zásadní roli při určování specializace dané ekonomiky). Tato specializace je založena na mezinárodní dělbě práce, která vede k větší efektivnosti produkce, z které mají užitek všechny zapojené subjekty a je to ostatně i jeden z přínosů mezinárodního obchodu.

Pokud se podíváme do historie a na teorie, které se snažily osvětlit příčiny a důsledky mezinárodního obchodu, musíme v této souvislosti zmínit dvě základní teorie:

- **Teorie absolutních výhod** – tato teorie „otce“ moderní ekonomie Adama Smithe říká, že pokud daná ekonomika je schopna produkovat daný výrobek (např. počítač) oproti jiným zemím s nejnižšími výrobními náklady, potom má tzv. absolutní výhodu. Pak má smysl se specializovat na výrobu tohoto statku a ostatní statky, kde tuto absolutní výhodu daná země nemá, dovážet ze zahraničí. Je tedy pro všechny zúčastněné země výhodnější, aby se soustředily na výrobu těch statků, kde mají tuto absolutní výhodu - jinými slovy řečeno, touto specializací, kdy nevyrábějí dané země všechny výrobky samy, dosahují vyšší úrovně blahobytu, než pokud by se snažily vyrobit všechny výrobky ve vlastní režii.
- **Teorie komparativních výhod** – předchozí teorie předpokládala, že každá země má alespoň jednu absolutní výhodu při výrobě určitého statku. V reálné ekonomice jsou však situace, kdy některé země mají absolutní výhodu při výrobě u všech statků (země A) a země, které mají naopak absolutní nevýhodu při výrobě všech statků, neboli vyrábějí všechny statky méně efektivně (země B). Pokud bychom se řídili teorií absolutních výhod, k mezinárodnímu obchodu by vlastně ani nedošlo, protože země s absolutní nevýhodou by neměla na co se specializovat. I za této situace je tady však možnost, aby země mezi sebou obchodovaly a měly z mezinárodního obchodu užitek. Bude však zapotřebí se podívat na to, kde má země B relativně nejmenší nevýhodu, resp. při výrobě jakého statku je rozdíl v nákladech oproti zemi A nejnižší. Naopak u země A se musíme podívat, ve které výrobě je absolutní výhoda ve srovnání se zemí B nejnižší. Na tuto otázku pak odpovídá teorie komparativních výhod, která říká, že mezinárodní obchod bude výhodný pro obě země

tehdy, pokud se země A bude specializovat na výrobu toho statku, kde má největší absolutní výhodu (přesune tam výrobní faktory i z ostatních výrob, kde je absolutní výhoda nižší). Naopak země B by se měla specializovat na výrobu statku, kde má relativně nejnižší nevýhodu a i sem přesunout výrobní faktory, tak aby došlo k dalšímu zefektivňování výroby.

Při těchto znalostech potom můžeme rozšířit faktory specializace národních ekonomik na:

- rozdíly v absolutních nákladech vynaložené práce, které jsou obsaženy v teorii absolutních výhod;
- rozdíly v komparativních nákladech vynaložené práce, které jsou vysvětleny v teorii komparativních výhod;
- rozdíly ve vybavenosti zemí jednotlivými výrobními faktory;
- rozdíly technologické, související s tzv. technologickou mezerou, kdy ekonomika má komparativní výhodu vůči dovážející ekonomice po tu dobu, než výrobce v dovážející ekonomice započne produkci daného statku či komodity;
- rozdíly v technické vyspělosti výrobku, mající souvislost s životními cykly výrobku, kdy největší komparativní výhodu má ekonomika s výrobky vynikající technické úrovně a tato výhoda (a zároveň exportní možnost) klesá společně s životním cyklem výrobku;
- rozdíly v úrovni lidského kapitálu, které plynou z komparativních výhod při zapojení se do mezinárodní dělby práce a které jsou závislé na úrovni lidského kapitálu (i zde platí, podobně jako u technologie a životního cyklu výrobku přímá úměra);
- a faktory geografické, jež ovlivňují zapojení ekonomik do mezinárodního obchodu z hlediska geografické koncentrace, tvorby průmyslových oblastí (v souvislosti s nalezišti přírodních zdrojů a surovin) či rozdílnosti nebo podobnosti vzdělanostních, kulturních, politických, náboženských, klimatických apod. podmínek.

PŘÍPADOVÁ STUDIE

Jak je uvedeno výše, národní ekonomiky se na základě těchto faktorů méně či více zapojují do mezinárodních ekonomických vztahů, což představuje nejen již zmíněný pohyb zboží, ale i kapitálu a práce. Zapojení dané země do mezinárodních ekonomických vztahů v oblasti pohybu zboží vyjadřuje otevřenost ekonomiky. Obecně platí, že velké země mají nižší potřebu zapojení se do mezinárodního obchodu, protože výrobci jsou schopni uspokojit svou produkci na relativně velkém domácím trhu (např. USA) a jsou tak do určité míry soběstačné. Naopak menší ekonomiky inklinují k většímu zapojení do těchto vztahů, což je dáno především tím, že domácí výrobci nejsou schopni uspokojit svoji produkci na relativně omezeném domácím trhu, a proto se významně orientují na zahraniční trhy (typickým příkladem je např. Česká republika). Intenzitu zapojení do mezinárodního obchodu nám ukazuje míra otevřenosti, která se nejčastěji vyjadřuje jako podíl exportu vůči HDP nebo jako podíl součtu exportu a importu vůči HDP.

V praxi však realizace mezinárodního obchodu není jednoduchá a státy dost často tíhnou spíše omezování mezinárodního obchodu, obzvlášť tehdy, pokud by měla konkurence ze

zahraničí ohrožovat výrobu a zaměstnanost v národní ekonomice. Mezi základní faktory útlumu mezinárodního obchodu tedy patří:

- protekcionistická (ochranářská opatření) opatření v podobě cel či dovozních kvót (viz dále),
- dopravní náklady
- deformace cen v podobě např. subvencí (dotací) vývozcům

8.2 Mezinárodní pohyb kapitálu

DEFINICE

Mezinárodní pohyb kapitálu představuje změnu pohledávek a závazků dané ekonomiky a jejich residentů vůči zahraničí. Jinými slovy řečeno jedná se o pohyb peněžních fondů (hotovosti, bankovních depozit) nebo cenných papírů (obligací, akcií), o poskytování nebo splácení půjček a úvěrů mezi subjekty z různých ekonomik.

K růstu intenzity mezinárodního pohybu kapitálu přispěla v posledních desetiletích zejména rostoucí vzájemná propojenost ekonomik prostřednictvím působení nadnárodních společností a mezifirmní kooperace. Hlavními důvody pohybu kapitálu zpravidla bývají:

- platba za dodávky v rámci mezinárodního obchodu,
- platby za služby výrobních faktorů v podobě úroků, dividend,
- držení finančních aktiv jako jedné formy bohatství a snaha o jejich zhodnocení.

V současných podmínkách je nejdůležitější poslední uvedený – pohyb kapitálu ve smyslu jeho zhodnocování může mít dvojí podobu: (i) podobu finančních instrumentů jako jsou cenné papíry a půjčky; nebo (ii) nefinančních instrumentů v podobě zakládání podniků nebo koupě stávajících podniků v zahraničí. Pohyb kapitálu v tomto smyslu zpravidla směřuje mezi ekonomicky vyspělými zeměmi nebo z ekonomicky vyspělých do méně rozvinutých zemí. Důvodem je zpravidla přebytek kapitálu v domácí ekonomice neumožňující další rozvoj v rámci národní ekonomiky a je tak třeba hledat možnosti dalšího rozvoje v zahraničí. Mezi hlavní motivy pohybu kapitálu ve smyslu investice za účelem zhodnocení patří:

- dosahování vyšších zisků (např. díky levnější pracovní síle v zahraničí oproti domácí ekonomice, tím pádem dosahuje nižších výrobních nákladů a vyššího zisku).
- preferenční postavení rozvojových států, kdy některé tyto země mají nižší, resp. žádná cla (pokud firma např. založí dceřinou firmu v této zemi, může následně vyvážet do zemí, kde by jinak dovážela za vysoká cla a zvyšuje tak svou konkurenceschopnost).

- zvětšování možností odbytu produkce, kdy národní ekonomika již nemůže přispět k růstu produkce (velikost domácího trhu již neposkytuje možnosti dalšího růstu produkce a je třeba hledat nové trhy).
- překonávání překážek mezinárodního obchodu v podobě protekcionistických překážek (státy si brání domácí trh velmi často pomocí cel, a pokud se chce firma vyhnout clu, které může výrazně snížit její konkurenceschopnost na zahraničním trhu, jedinou možností je pomocí investice vybudovat výrobní pobočku a výrobky budou vnímány na tomto zahraničním trhu jako domácí čili firma se tak vyhne clu a není tak snížena její konkurenceschopnost).
- výhodnější podmínky k podnikání v zahraničí – země, které mají problémy s neuspokojivým ekonomickým vývojem a z toho plynoucí vysokou nezaměstnaností mohou lákat zahraniční firmy k založení dceřiných firem, což by mohlo přispět k ekonomickému růstu země a snižování nezaměstnanosti. Nejčastěji se využívají nižší daně nebo tzv. daňové prázdny pro takovéto firmy, dotace na vytvořená pracovní místa či poskytnutí pozemků včetně vybudovaných inženýrských sítí těmto investorům).

Kapitál můžeme členit z mnoha hledisek:

- **podle formy** rozlišujeme **přímé zahraniční investice**, které představují transakce mezi přímými investory a firmami, do kterých investice směřují, a to za účelem získání významného podílu na řízení podniku mimo rezidentní ekonomiku investora – alespoň 10 procent (typickým příkladem může být např. vznik nové továrny automobilky Hyundai v Nošovicích nebo koupě skupiny Plzeňský prazdroj japonským pivovarem). Dalším typem jsou **portfoliové investice** neboli transakce akcií a dluhopisů za účelem lepšího zhodnocení, než kolik by přinesla situace, kdyby zůstal kapitál v domácí ekonomice. **Ostatní investice** zahrnují obchodní úvěry, půjčky, hotovost, depozita či jiné závazky a pohledávky. Největší část těchto investic tvoří úvěry obchodního charakteru, tj. investice na financování nákupu a prodeje zboží a služeb, hypotéky nebo finanční leasing. K **rezervám** řadíme zahraniční aktiva centrálních bank, jakými jsou monetární zlato, zvláštní práva čerpání, aktiva v zahraniční měně odrážející platby vyvolané platební nerovnováhou.
- **podle zúčastněných subjektů** rozlišujeme kapitálové transakce centrálních bank, vlád, komerčních subjektů a ostatních subjektů.
- **podle vlastnictví** lze dělit kapitál na soukromý, veřejný a kapitál mezinárodních organizací (např. Mezinárodní měnový fond či Světová banka).
- **podle charakteru umístění** dělíme kapitál na zápůjční v podobě půjčky na nákup určitého statku a na kapitál podnikatelský, kdy vývozce získá možnost řídit zahraniční jednotku.
- **podle času** rozlišujeme kapitál krátkodobý (do jednoho roku), střednědobý (do pěti let) a dlouhodobý (nad 5 let).

Na posledně uvedený faktor, tj. držení finančních aktiv a snaha o jejich zhodnocení má výrazný vliv výše nominální úrokové sazby v dané zemi a zejména její výše ve srovnání se zahraničím (tzv. úrokový diferenciál), který má vliv na očekávané zhodnocení aktiv. Dalším

faktorem může být stupeň likvidity daného aktiva a jeho rizikem, kdy platí obecně známé pravidlo čím vyšší riziko tím vyšší zisk (je však nutné zvážit únosnou míru rizika).

8.3 Vnější obchodní politika

Tato politika zaznamenala v průběhu posledních staletí výrazné proměny a v poslední době je ovlivňována zejména globalizací. Jejím posláním je regulace toků zboží do země (import) a ze země (export). Klíčovou otázkou, kterou si ekonomové pokládají, je, do jaké míry by měl stát zasahovat do těchto obchodních vztahů, či dokonce jestli vůbec by měl zasahovat. Pokud bychom se podívali do historie ekonomických teorií, zjistíme, že existovala období, ve kterých se uplatňovala silná regulace toku zboží zejména ze zahraničí, pro kterou se vžil název protekcionismus (např. za existence merkantelistické ekonomické školy, v 19. století v podobě německé historické školy či ve 30. letech 20. století během tzv. Velké krize). Existovala ale i období, ve kterých se upřednostňovala politika nezasahování do těchto vztahů čili **volný obchod**, což je např. klasická škola politické ekonomie představovaná učením Adama Smitha a jeho následovníků a v poslední době je praktickým příkladem Evropská unie, která se již na konci 50. let 20. století rozhodla překážky obchodu mezi členskými zeměmi odbourat a využít výhod volného obchodu podobě celní unie a později společného trhu.

Protekcionismus se v čase vyvíjel od úplného zákazu dovozu po moderní nástroje cílicí spíše na omezení dovozu než jeho úplného znemožnění. Určitou míru protekcionismu vykazují téměř všechny státy světa bez výjimky. Cílem omezování dovozu je nejčastěji ochrana domácích výrobců, kteří by nemuseli obstat v mezinárodní konkurenci, což by mohlo znamenat ztrátu pracovních příležitostí i výkonu celé ekonomiky. Stát brání dovozu nebo jej omezuje i v případě strategických výrobků, kam lze řadit zemědělské produkty nebo vojenské, které jsou natolik zásadní pro obyvatelstvo potažmo stát, že spoléhat se pouze na dovoz by se mohlo dané zemi vymstít, byť v tuto chvíli se to může jevit pro spotřebitele jako neekonomické – proč bych si měl kupovat drahé vepřové maso z Česka, když bych si mohl koupit mnohem levnější vepřové dovezené z Číny? Proč Česko omezuje dovoz tohoto masa z Číny např. tím, že jej na něj uvaleno clo ve výši 40 procent a je tím pádem dražší a spotřebitelé proto kupují maso od českých výrobců? Vezměme si extrémní situaci, kdy by Čínu postihla nějaká velká přírodní katastrofa a vzhledem k nedostatku vepřového na čínském trhu by přestala Čína vyvážet na zahraniční trhy. Najednou by v Česku, které by nemělo žádné své producenty tohoto masa, vznikl vážný problém se zásobováním obyvatelstva, což není jistě žádoucí z mnoha důvodů. Proto zejména v případě zemědělských komodit existuje vyšší ochrana domácího trhu než u ostatních statků (např. elektronika). U některých odvětví je důvodem ochrany před zahraniční konkurencí i to, že se jedná např. o národní tradici.

V rámci obchodní politiky se nejčastěji používají tyto nástroje:

- **smluvní nástroje** jsou založeny na oboustranné dohodě dvou a více států, případně mezinárodních organizací a rámcově vymezují obchodní vztahy mezi těmito partnery.

- **autonomní nástroje** jsou v podstatě jednostranné kroky států či mezinárodních organizací mající za účel zabránit či omezit dovozy nebo v opačném směru zase podpořit vývozy zboží a služeb z dané země.

Smluvní nástroje jsou mezinárodní dohody a zpravidla se zaměřují na uvolnění pravidel vzájemného obchodu mezi participujícími zeměmi či mezinárodními organizacemi. Tyto dohody jsou připravovány nejčastěji na ministerstvech obchodu a podepisovány nejvyššími ústavními představiteli. Vzhledem k charakteru těchto smluv je zapotřebí i ratifikace ve všech zúčastněných státech (zpravidla v rámci národních parlamentů). Příkladem takovýchto dohod jsou mezinárodní smlouvy o vytvoření zóny volného obchodu či celní unie. Patří sem i další dohody, které nemusejí nutně liberalizovat vzájemný obchod, spíše se zaměřují na ustanovení základních pravidel pro vzájemný obchod.

Autonomní nástroje představují pestrou paletu opatření:

- **cla** – jedná se ve své podstatě o specifickou daň, jež je připočítána k dovozní ceně daného statku a zvyšuje tak bezprostředně výslednou cenu dováženého výrobku. Nejčastěji je důvodem ochrana domácích výrobců (např. ocel či zemědělské komodity). Cla výrazně narušují mezinárodní obchod a snižují výhody z něho plynoucí. Na druhé straně mohou udržet v dané zemi zaměstnanost na potřebné úrovni a jsou i příjmovou položkou státního rozpočtu, byť ne zásadní.
- **množstevní omezení** – ve srovnání se cly se jedná o jemnější nástroj k omezení dovozu. Zpravidla se na daný výrobek vztahuje určitá množstevní kvóta, do které lze zboží dovážet bez cla, jakmile je však tato kvóta překročena, je zboží zatíženo clem.
- **antidumpingové řízení** – to bývá uplatňováno tehdy, pokud má daný stát podezření, že cena dováženého zboží je na tak nízké úrovni, že vyvolává pochyb o tom, jestli se nejedná o cenu pod výrobními náklady. Těchto cen bývá často dosahována za pomoci subvencí (dotací) státu odkud zboží pochází a jejímž cílem je zlikvidovat domácí výrobce. V rámci tohoto řízení bývá zpravidla dočasně zakázán dovoz daného výrobku.
- **proexportní politika** – kromě nejrůznějších forem omezování vzájemného obchodu se jednotlivé státy zaměřují i na podporu vývozu, obzvláště tehdy, pokud jsou mezinárodně konkurenceschopné. Jedná se o nejrůznější opatření, která ulehčují vývozcům přístup na nové nebo již existující trhu, vývozní subvence, různé půjčky, pojištění úvěrů nebo poradenství exportním firmám v dané zemi od vládní agentury podporující export (v případě Česka např. CzechTrade).

V praxi se používají obě dvě skupiny opatření s trendem postupné liberalizace vzájemného obchodu (zejména v určitých regionech), což s sebou nese postupné upouštění od protekcionismu, který se uplatňuje zejména u citlivých komodit. Proč se tedy v posledních 50. letech světová ekonomika postupně liberalizuje? Důvod je prostý – přílišný protekcionismus se ukázal jako příliš nákladný pro všechny aktéry mezinárodního obchodu:

- vede k vyšším nákladům domácích výrobců, kteří vyrábějí za vyšší než světovou cenu, což v konečném důsledku zaplatí spotřebitel, kterému se tak snižuje jeho přebytek.

- zavedením cla, které postihne výrobce z jiné země, daný stát riskuje odvetné clo v komoditě, která je pro něj důležitým vývozním artiklem, což by mohlo znamenat snížení vývozu a zvýšení nezaměstnanosti.
- účinek cel je zpravidla krátkodobý a z dlouhodobého hlediska může mít výrazný negativní dopad na konkurenceschopnost domácích výrobců, kteří nejsou v důsledku nižší konkurence motivováni k inovacím, což se může projevit napříč celou ekonomikou a způsobit zaostávání ekonomiky jako celku.

Od poloviny 50. let 20. století se tak začínají postupně v jednotlivých regionech světa prosazovat regionální integrační uskupení, jejichž cílem je odbourat překážky vzájemného obchodu mezi zúčastněnými státy. Více se této problematice věnujeme v samostatné kapitole s názvem Ekonomická integrace.

8.4 Kurzová politika centrální banky

Doposud jsme se zaměřovali na vysvětlení fungování národní ekonomiky, ve které ekonomické subjekty hradí své transakce v domácí měně (např. v českých korunách). Již při definici výkonnosti ekonomiky byla zmíněna důležitost relace mezi exportem (vývozem) a importem (dovozem). V současné době je naprostá většina ekonomik otevřených, což znamená, že v rámci světové ekonomiky dochází k mezinárodnímu obchodu, kdy země mezi sebou obchodují. Pokud budeme např. chtít dovézt zboží z USA a prodat jej na českém trhu je prvním předpokladem jej nakoupit na americkém trhu. Jestliže obchodní transakce v rámci české ekonomiky probíhají v národní měně, potom na nákup zboží v USA nám již česká koruna stačit nebude a bude zapotřebí disponovat americkými dolary, což je jedna ze světových měn (patří sem i euro). Otázkou ovšem je, v jakém poměru se bude česká koruna směňovat za americký dolar – to zpravidla určuje ekonomická vyspělost a velikost dané ekonomiky. Proto je další důležitou oblastí, jež má vliv na vývoj ekonomiky, měnový kurz.

DEFINICE

Měnový kurz představuje směnný poměr dvou měn neboli cena jedné měny vyjádřená v jiné měně.

Měnový kurz může být relativně stabilní nebo se v čase měnit, tj. kolísá, neboli fluktuuje. Zejména jeho nestálost může působit jak pozitivně, tak zejména negativně na vývoj domácí ekonomiky. Velmi důležitý je i zvolený přístup měnové autority (centrální banky) k regulaci měnového (devizového kurzu) čili do jaké míry zasahuje do jeho vývoje.

8.4.1 MĚNOVÝ KURZ

Pokud už víme z předchozího textu definici měnového kurzu, můžeme přikročit k dalšímu výkladu. V prvé řadě je zapotřebí si uvědomit, že každý nákup zahraniční měny je zároveň i prodejem domácí měny. Potom pro nás nebude složité odvodit základní zákonitosti devizového trhu, kde stejně jako u jiných trhů platí zákonitosti vztahu nabídky a poptávky, ke kterým se navíc přidají specifika tohoto trhu.

Měnový kurz rozlišujeme na:

- **nominální měnový kurz** – jedná se prostě vyjádření ceny jedné měny v jednotkách cizí měny a je to kurz, se kterým se můžeme setkat v běžném životě (ve směnárnách či obchodních bankách zpravidla v podobě kurzovního lístku). Je možné jej vyjádřit přímým kótováním (kolik jednotek domácí měny musíme vydat na nákup nebo prodej zahraniční měny – např. 27 CZK/1 EUR) nebo nepřímým kótováním (kolik jednotek zahraniční měny je zapotřebí na nákup jedné jednotky domácí měny – např. 0,037 EUR/1 CZK) – z toho plyne, že pro potřeby ekonomických subjektů v české ekonomice je praktičtější přímý zápis, tj. kolik korun musíme vydat, abychom si mohli koupit jedno euro.
- **reálný měnový kurz** – jedná se o poměr, v jakém se směňují statky jedné země za statky druhé země; neříká, kolik korun získáme výměnou za eura, ale kolik zboží si za koruny koupíme v porovnání s množstvím zboží kupeným za eura. Zohledňuje tak rozdílnou cenovou hladinu v domácí ekonomice a v zahraničí, udává kupní sílu domácí produkce v relaci k zahraniční produkci. Jinými slovy udává míru konkurenceschopnosti země v mezinárodním obchodě.

V praxi je pro nás důležitější nominální měnový kurz. Současně je třeba odlišovat pojem měnová parita, což je úředně stanovený kurz dané měny, kdežto měnový kurz je výsledkem střetávání nabídky a poptávky, byť do tohoto mechanismu může výrazně zasahovat centrální banka pomocí devizových operací. Měnové kurzy i měnové parity se v čase mění, a proto musíme odlišovat tyto pojmy:

- **apreciace** neboli zhodnocení domácí měny, které představuje pohyb kurzu směrem dolů (nominální měnový kurz se změní např. z 28 Kč za 1 EUR na 27 Kč za 1 EUR). Ten samý pohyb představuje v případě měnové parity **revalvace**, akorát s tím rozdílem, že tento pohyb není dán trhem, ale rozhodnutím měnové autority.
- **depreciace** neboli znehodnocení domácí měny, které představuje pohyb kurzu směrem nahoru (nominální měnový kurz se změní např. z 27 Kč za 1 EUR na 28 Kč za 1 EUR). Ten samý pohyb představuje v případě měnové parity **devalvace**, akorát s tím rozdílem, že tento pohyb není dán trhem, ale rozhodnutím měnové autority.

K ZAPAMATOVÁNÍ

Jak zhodnocení měny, tak i znehodnocení měny má svá pozitiva i negativa. Tuto problematiku je třeba vnímat ta, že pro určité subjekty bude zhodnocení domácí měny představovat výhodu, naopak pro jiné zase nevýhodu. Obdobně je tomu i v případě znehodnocení domácí měny. Pokud se nejprve budeme věnovat prvnímu pohybu, tj. zhodnocení domácí měny, kdy se kurz koruny vůči euru posune z 28 Kč/EUR na 26 Kč/EUR, potom to bude znamenat zejména to, že se zlevní dovozy, z čehož by mohli být prospěch zejména domácnosti a firmy nakupující dovážené výrobky. Rovněž pro nás bude levnější např. dovolená v zahraničí – pokud jsme si chtěli vzít s sebou např. 1000 EUR, tak jsme to dříve směnili za 28 tis. Kč, teď po zhodnocení koruny nám bude na stejný obnos stačit 26 tis. Kč. Naopak pro vývozce je takový pohyb velmi problematický – české zboží se stává v zahraniční relativně dražší a mohou mít tak problémy prodat své zboží nebo se jim sníží marže a zisk. Zhodnocení je nevýhodné i pro zahraniční turisty, kteří přijíždějí na dovolenou do Česka (za svou měnu si po výměně na koruny koupí méně) a jejich počet se může snížit. Obdobně lze argumentovat v případě znehodnocení měny, jen v opačném směru. Obecně platí, že zhodnocování měny je spíše výhodné pro domácnosti a znehodnocování měny pro firmy, obzvlášť tehdy, pokud se jedná o proexportně zaměřenou ekonomiku.

Do vývoje měnových kurzů může zasahovat měnová autorita (zpravidla centrální banka) a dle míry tohoto zasahování členíme tyto režimy měnových kurzů:

- **režim plovoucího kurzu** (tzv. floating), jenž je charakteristický tím, že centrální banka nezasahuje do procesu jeho utváření a je tedy výsledkem střetu nabídky a poptávky, jež jsou ovlivňovány celou řadou faktorů, o kterých se budeme bavit dále. Měnový kurz v tomto režimu tak více či méně kolísá, hovoříme, že se jedná o pružný (flexibilní) měnový kurz. Může však nastat situace, kdy by vychýlení kurzu bylo příliš vysoké, což by mohlo mít negativní dopady na celou ekonomiku, a proto si některé centrální banky ponechávají jistý manévrovací prostor pro regulaci těchto zpravidla nenadálých a skokových změn kurzu – potom hovoříme o **režimu řízeného floatingu**, kdy centrální banka příležitostně intervenuje v případě přílišně rozkolísaného kurzu nebo dostává-li se měna pod tlak měnových spekulantů (používá devizové intervence neboli prodej a nákup zahraniční měny za domácí – vzhledem k velkým devizovým rezervám a množství domácí měny jsou centrální banky významnými hráči jak na straně nabídky, tak i poptávky). Pokud se rozhodne za žádných okolností do procesu utváření měnového kurzu nevstupovat, potom se hovoří o tzv. **čistém floatingu**.
- **režim pevného kurzu**, jenž se typický pro měnovou paritu, kdy hodnota nominálního kurzu je dána centrální bankou, která musí provádět oficiální intervence k jeho udržení v případě nejrůznějších tlaků na jeho devalvaci či revalvaci.

K ZAPAMATOVÁNÍ

Oba dva systémy mají své výhody i nevýhody. Režim pevného kurzu snižuje rizika spojená s mezinárodním obchodem, které přináší režim plovoucího kurzu, v rámci kterého se kurz volně

pohybuje (vývozci tak nejsou v režimu pevných kurzů vystaveni častým změnám kurzů jako v případě plovoucího kurzu, což jim přináší jistou stabilitu, nejsou nuceni se pojišťovat vůči pohybu kurzu, takže to znamená i nižší náklady). Na druhou stranu, režim pevného kurzu vyžaduje disciplinovanou hospodářskou politiku. Výhody režimu plovoucího kurzu lze spatřovat v tom, že monetární politika a fiskální mohou být na sobě nezávislé bez ohledu na vývoj mezinárodních trhů, v rychlosti přizpůsobení se ekonomiky v případě externích šoků nebo v tomto režimu existuje nižší riziko podhodnocení nebo nadhodnocení domácí měny.

Ať už se jedná o měnovou paritu či měnový kurz utvářený trhem, mají na jejich vývoj vliv celé spektrum faktorů:

- rozdíl úrokových sazeb v domácí ekonomice a v zahraničí, tzv. **úrokový diferenciál** – pokud nastane situace, že úrokové sazby budou v domácí ekonomice vyšší než v zahraničí, potom budou přitahovat kapitál ze zahraničí, který bude spatřovat v této situaci příležitost na zhodnocení kapitálu např. tím, že nakoupí lépe úročené cenné papíry. Na to však bude zahraniční kapitál potřebovat domácí měnu a dojde tak ke zvýšení poptávky po domácí měně, který na základě nám již dobře známých zákonitostí vyvolá tlaky na jeho zhodnocení. Zcela specifickým případem, který může mít vážné následky na vývoj kurzu, je spekulativní atak na domácí měnu, kdy spekulanti sází např. na posílení měny a mohou tak „rozkmitat“ měnový kurz.
- Rozdíl v míře inflace v domácí ekonomice a v zahraničí, tzv. **inflační diferenciál** - pokud nastane situace, že míra inflace bude v domácí ekonomice vyšší než v zahraničí, potom bude domácí zboží vůči zahraničnímu dražší, což vyvolá růst poptávky po dovážených statcích. Na to budou přirozeně reagovat dovozci, aby však mohli uspokojit zvýšenou poptávku, budou potřebovat větší množství zahraniční měny, aby mohli toto zboží nakoupit. Dojde tak ke zvýšení poptávky po zahraniční měně, jež vyvolá tlaky na znehodnocení domácí měny.
- **Ekonomický růst dané země** – pokud ekonomika vykazuje silný ekonomický růst, většinou to vyvolává tlaky na zhodnocení měny, pokles výkonosti naopak zpravidla vyvolá znehodnocení měny.
- **Stabilita politického prostředí** – pokud je v zemi nestabilní, těžko předvídatelný politický systém, může to mít poměrně silný vliv na měnový kurz. Krátkodobé vlivy mají třeba i výsledky voleb, politické spory apod.

8.5 Platební bilance

V předchozím výkladu jsme se zabývaly vztahy dané ekonomiky se zahraničím v podobě mezinárodního obchodu a mezinárodního pohybu kapitálu. Velmi důležité je rovněž tyto toky účetně zachytit, což lze pomocí platební bilance.

Platební bilance představuje systematický účetní výkaz, který souhrmně zachycuje veškeré ekonomické transakce mezi tuzemskými rezidenty a rezidenty ostatních zemí (mezi devizovými tuzemci a cizozemci), které se uskutečnilo za určité období, nejčastěji za jeden rok.

Ekonomické transakce jsou spojeny s toky zboží a služeb, kapitálu a peněz mezi domácí ekonomikou a zahraničím a ve většině případů vyvolávají pohyb deviz, jejich příliv nebo odliv. Proto je také platební bilance spojena s devizovým trhem. Položky platební bilance, jež představují příliv finančních prostředků do ekonomiky, jsou položkami kreditními a jsou označovány znaménkem plus. Transakce, které vedou k odlivu finančních prostředků ze země, jsou chápány jako debetní a jsou označovány znaménkem mínus. Z účetního hlediska je platební bilance výrazem zdrojů a užití fondů, a proto musí být vždy vyrovnaná. Každá kreditní položka nachází v platební bilanci svůj odraz v položce debetní a naopak.

Struktura platební bilance se skládá z těchto základní účtů, jež se následně člení na podúčty:

- Běžný účet
- Kapitálový účet
- Finanční účet
- Saldo chyb a opomenutí
- Změna devizových rezerv

Běžný účet zahrnuje dovoz a vývoz zboží a služeb, výnosy a náklady spojené s mezinárodním pohybem kapitálu a pracovní síly a jednostranné mezinárodní transfery. Součástí běžného účtu jsou tyto podúčty:

1. *obchodní bilance* zahrnující pohyb zboží, jeho dovoz a vývoz, členěna komoditně a teritoriálně (vývoz představuje kreditní položku, protože za prodej zboží v zahraničí plynou do ekonomiky finanční prostředky, naopak dovoz představuje debetní položku). Rozdíl mezi vývozem a dovozem představuje **saldo obchodní bilance**. Pokud je toto saldo kladné, potom platí, že země více vyváží, než dováží a je tedy proexportně založena (to platí ostatně i pro českou ekonomiku).
2. *bilance služeb* je další součástí běžného účtu a zachycuje pohyb služeb (např. doprava, cestovní ruch) se zahraničím.
3. *bilance výnosů* zachycuje důchody z výrobních faktorů ve vlastnictví domácí země, jež jsou zapojeny v zahraničí, a důchody z výrobních faktorů ve vlastnictví zahraničních subjektů, jež jsou zapojeny v domácí ekonomice, tj. mzdy, zisky, dividendy, úroky. Jelikož je česká ekonomika příkladem země, která je atraktivní pro zahraniční investory, kteří zde v minulosti zakládali pobočky nadnárodních korporací, tak právě tento podúčet je silně debetní, což je dáno zejména tokem dividend, zisků a úroků do zemí původu investice.

4. *Běžné převody* zachycují jednostranné transfery jako příspěvky mezinárodním organizacím, dary a další.

Kapitálový účet slouží k zachycování transakcí souvisejících s obchodem nehmotnými statky (ochranné známky, patenty), odpuštění pohledávek, kapitálové transfery související s migrací obyvatel apod.

Finanční účet je podobně jako běžný účet složen z podúčtů:

1. *přímé investice* zachycují jednak přímé domácí investice v zahraničí (debetní položka), jednak zahraniční přímé investice v domácí ekonomice (kreditní položka). Jedná se o takové investice, které zakládají určitou míru kontroly a řízení podniku. V České republice jsou definovány jako deseti a více procentní podíl investora na základním kapitálu společnosti. Kromě tohoto podílu se do přímých investic zahrnuje též reinvestovaný zisk a ostatní kapitál.
2. *portfoliové investice* představují majetkové cenné papíry a účasti, jež nespádají do kategorie přímých investic (v případě České republiky se jedná o podíl vlastnictví do 10 %), a dluhové cenné papíry.
3. *finanční deriváty* jako jsou např. forwardy, futures a opce.
4. *ostatní investice* zahrnují především přijímání a poskytování úvěrů. V platební bilanci jsou ostatní investice dále členěny z hlediska časového (na dlouhodobé a krátkodobé) a dle subjektů (centrální banka, obchodní banky, vláda, ostatní sektory).

Saldo chyb a opomenutí, kurzové rozdíly zahrnuje veškeré nepřesnosti v evidenci, metodické problémy, kurzové rozdíly atp.

Změna devizových rezerv je vyrovnávací položkou. V případě aktivní platební bilance dochází ke zvýšení devizových rezerv a při schodkové platební bilanci dochází ke snížení devizových rezerv.

SHRNUTÍ KAPITOLY

Mezinárodní obchod je se rozvíjí již od samých počátků lidstva. Důvodem je rozdílná vybavenost výrobními faktory mezi jednotlivými zeměmi světové ekonomiky nebo klimatické podmínky znemožňující výrobu určitého statku (zejména zemědělských plodin).

Absolutní výhoda ve výrobě určitého statku spočívá v absolutně nižších nákladech ve srovnání se zahraničím. Komparativní výhoda spočívá v relativně nižších nákladech, tj. v nalezení nejvyšší absolutní výhody nebo nejnižší absolutní nevýhody.

Protekcionalismus představuje uplatňování nejrůznějších opatření s cílem zamezit nebo snížit množství dováženého zboží. Politika volného obchodu je doktrína, která preferuje nezasahování do mezinárodního obchodu na principu liberalismu.

V podmínkách volného obchodu se bude mezinárodní specializace národních ekonomik ve výrobě a obchodu vyvíjet podle srovnání nákladů a povede k přínosům z obchodu (zvýšení výrobních i spotřebních možností).

V současné době se vesměs každá ekonomika zapojuje do mezinárodního obchodu, což znamená, že se jedná o otevřené ekonomiky, byť je intenzita tohoto zapojování napříč zeměmi rozdílná. Míru otevřenosti ekonomiky je možno vyjádřit podílem exportu nebo obratu zahraničního obchodu k HDP. Její výše je ovlivněna velikostí vnitřního trhu, konkurenceschopností domácích výrobců na světových trzích, odvětvovou strukturou ekonomiky, technologickým vybavením firem nebo úrovní lidského kapitálu.

Stát zasahuje do mezinárodního obchodu prostřednictvím vnější obchodní politiky, přičemž k tomu využívá smluvních a autonomních nástrojů.

Mezinárodní pohyb kapitálu znamená změnu pohledávek a závazků rezidentů vůči zahraničí. Příčinami těchto změn jsou platby za dodávky zboží (a podobné platby) a zejména očekávané zhodnocení finančních aktiv (rozhodování je ovlivněno očekávanou výnosností, likviditou a rizikem daného aktiva). Rozlišujeme krátkodobý a dlouhodobý pohyb kapitálu.

Měnový kurs je cenou národní peněžní jednotky vyjádřenou v jiných národních penězích. Formuje se na devizovém trhu střetáváním poptávky a nabídky po dané měně. Mezi faktory ovlivňujícími změnu poptávky a nabídky měny (a tím i změnu rovnovážného kursu) patří cenové a jiné podmínky obchodu, faktory ovlivňující mezinárodní pohyb kapitálu a kursové intervence centrálních bank. Zhodnocení kurzu se nazývá apreciacie, znehodnocení depreciace. Oba dva pohyby mají vliv na domácí ekonomiku jak pozitivní, tak i negativní rovině.

Měnová parita představuje úředně stanovený kurz měny. Zhodnocení měnové parity se nazývá revalvace, znehodnocení devalvace.

Měnový kurz je významný faktor hospodářského vývoje, proto centrální banka zasahuje do tohoto vývoje prostřednictvím přímých a nepřímých intervencí. Režimy řízení měnového kurzu se od sebe liší mírou zasahování ze strany centrální banky – fixní kurz, plovoucí kurz a řízený floating.

Platební bilanci je peněžní vyjádření ekonomických transakcí mezi určitou zemí a jejími zahraničními partnery za určité období (běžně za účetní rok). Obsahuje položky běžný, kapitálový, finanční účet a statistická diskrepance a změnu devizových rezerv centrální banky, pomocí nichž se vyrovnává platební bilance. Rozlišujeme kreditní a debetní položky.

OTÁZKY

1. Mezi autonomní nástroje obchodní politiky nepatří:

- a) cla.
- b) mezinárodní dohody.
- c) kvantitativní omezení.
- d) proexportní politika.

2. Posílení měnového kurzu se nazývá:

- a) apreciacie.
- b) depreciace.
- c) revalvace.
- d) devalvace.

3. Režim měnového kurzu, kdy centrální banka příležitostně intervenuje v případě přílišně rozkolísaného kurzu nebo dostává-li se měna pod tlak měnových spekulantů, se nazývá:

- a) čistý floating.
- b) řízený floating.
- c) fixní kurz.
- d) volatilně-fixní kurz.

4. Podúčet platební bilance, na kterém se zachycuje mezinárodní obchod, tj. vývoz a dovoz, se nazývá:

- a) bilance služeb.
- b) kapitálový účet.
- c) bilance výnosů.
- d) obchodní bilance.

5. Příliv přímých zahraničních investic v platební bilanci:

- a) zaznačíme s kladným znaménkem na finanční účet.
- b) zaznamenáme se záporným znaménkem na finanční účet.
- c) zaznačíme s kladným znaménkem na kapitálový účet.
- d) zaznamenáme se záporným znaménkem na kapitálový účet.

ODPOVĚDI

1b, 2a, 3b, 4d, 5a

SAMOSTATNÝ ÚKOL

Navštivte webovou stránku Ministerstva průmyslu a obchodu, jež se věnují obchodní politice ČR. Jaké nástroje využívá Česká republika v rámci obchodní politiky? Vyplývají z členství ČR v Evropské unie nějaká omezení?

Navštivte webové stránky České národní banky a zjistěte vývoj měnového kurzu české koruny vůči euru a americkému dolaru za posledních 20 let. Pokuste se identifikovat, jaké faktory působily na vývoj kurzu.
